

Què fàcil era parlar quan...

Un relat de: [Trossets del que penso](#)

Per què ella és tan gran
i jo sóc tan petit?

No hi ha cap sentiment
que vesteixi les meves nits
des de que no hi és.

Què fàcil era parlar
quan la podia tocar.

Si una paraula ens callava
sempre la carícia ens feia dir,
doncs la calor de dos cossos
sempre inciten a estimar.

Però ara,
ja no hi és.

Diuen que amb la matinada va marxar
sense deixar res escrit,
be, sols quatre paraules tristes en paper
que m'expliquen,
que mai més tornarà.

Qui sap si per la primavera
quan el cel es blau eternament
vindrà cap als meus braços
per dir-me,

que m'ha trobat a faltar
dins la seva tristesa...

Però que neci sóc!

Perquè no li vaig saber dir
que ella era el meu foc
quan la tenia tan prop?

Si pogués tirar el temps enredera
li diria a cau d'orella
que ella sempre serà
molt més gran que jo.